

РЕШЕНИЕ

№ 1549

гр. Пловдив, 06.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, XIV СЪСТАВ, в публично заседание на
тринадесети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния
състав:

Председател: Анна Ив. Иванова

Членове: Радослав П. Радев
Иван Ал. Анастасов

при участието на секретаря Валентина П. Василева
като разгледа докладваното от Анна Ив. Иванова Въззивно гражданско дело
№ 20225300501693 по описа за 2022 година

Производство по чл.258 ГПК.

Подадена е въззивна жалба от “ДЗИ-Общо Застраховане“ЕАД, ЕИК: *****, против
Решение №260187/01.03.2022 г., постановено по гр.д. №6585/2020 г. по описа на
Пловдивски районен съд, 17 гр. състав, с което е осъдено да заплати на ГАНГ БЪЛГАРИЯ
ЕООД, ЕИК: ***** на основание чл. 390 ал.1 КЗ/отм./ сумата в размер 5 600 лв. – главница,
която представлява разликата между реалната застрахователна стойност на автомобил
„Партнер тепе актив 1.6 HDI” с рег. № ***** към момента на застрахователното събитие –
30.04.2017 г. и сумата, която е изплатена до момента в размер на 11 671,68 лв., ведно със
законната лихва за забава върху главницата считано от 05.11.2017 г. до окончателното ѝ
изплащане, ведно със законната лихва за забава върху главницата от 5.11.2017 г. и е осъден
да заплати разноски по делото в размер на 424 лв. Изложени са съображения за
неправилност и незаконосъобразност на решението, за нарушение на съдопроизводствените
правила.Иска се отмяна на решението и отхвърляне на иска. Претендира за разноски.

Конкретно, във ВЖ са изложени оплаквания, че решението противоречи на чл. 400 КЗ,
където е казано, че действителна застрахователна стойност се смята стойността, срещу която
вместо застрахованото имущество може да се купи друго от същия вид и качество, както и
противоречи на чл. 386, ал. 2 КЗ, според който при настъпване на застрахователно събитие
застрахователят е длъжен да заплати застрахователно обезщетение, което е равно на

действително претърпените вреди към деня на настъпване на събитието; че ищецът може да осребри запазените части на автомобила и да получи сумата 8359,43 лв. /или сумата 9734,57 лв./, а не както е приел съда само сумата 600 лв., която собственикът може да получи от автоморга.

Иска се отмяна на решението на РС и постановяването на друго, с което да се отхвърли предявения иск. Претендира разноски.

Въззиваемата страна ГАНГ БЪЛГАРИЯ ЕООД чрез адв.П. Т. – оспорва жалбата.

Постъпил е отговор на въззивната жалба от третото лице помагач ЗД“Бул Инс“АД, с който счита, че същата е основателна и претенциите на ищеца следва да бъдат отхвърлени изцяло. Присъединява се към доводите на въззивника, че съдът необосновано е определил размера на претърпените вреди вследствие на ПТП. Съдът не е обсъдил защо не е взел предвид установените от вещото лице действителна стойност на МПС и стойността на запазените части, приел е заключението, а същевременно не се е съобразил с изводите на вещото лице. ДЗИ - ОБЩО ЗАСТРАХОВАНЕ ЕАД е заплатил на собственика на увреденото МПС сумата от 11 371.68 лв. застрахователно обезщетение при условията на тотална щета, която възлиза на 70 % от действителната стойност на автомобила към датата на ПТП. С присъдената от съда допълнителна сума от 5 600 лв., собственикът може да продаде запазените части, които са на стойност 8 359.43 лв., с което съдът му дава възможност за неоснователно обогатяване.

Пловдивският окръжен съд, след като провери законосъобразността на обжалваното решение във връзка с оплакванията на жалбоподателя и като обсъди доводите и съображенията на страните, намери следното:

Въззивната жалба е подадена в срок, изхожда от легитимирана страна и е насочена срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество, е неоснователна, поради следните съображения:

ОСИ с пр. осн.чл.390 от КЗ и чл.86 ЗЗД.

За да уважи предявеният иск, ПРС е приел, че действителната пазарна стойност на погиналото МПС към момента на ПТП – 30.04.2017г. е 18094 лв. като е кредитирал заключението на ВЛ С.; приел е, че запазените части на застрахованото МПС, които пак според ВЛ са в размер на 8359,43 лв. не следва да се приспадат от дължимото застрахователно обезщетение, тъй като възможността за продажбата им е с много малка вероятност/невъзможност, а най-често се продавали в комплект на автоморга или за скраб, при което застрахователното обезщетение, което следва да заплати застрахователят ще бъде в размер на 17643 лв., респективно- 17494 лв. РС е приел сумата 17494 лв., т.е., че би могъл да получи от автоморга 600 лв.

По делото пред ПРС е приета САТЕ, изпълнена от ВЛ С. , разпитан е свидетелят причинител на ПТП - К., чиито показания съдът възприема като достоверни и убедителни, който установява, че е виновен за ПТП, тъй като не е спазил правилата за движение и е ударил челно процесния товарен автомобил, при което предницата му била смачкана. От

приложения по делото констативен протокол за ПТП от 30.04.2017 г., неоспорен, е записано, че видимите щети по т.а. са по: преден капак, преден ляв и десен калник, предна броня, охладителна система, двигател, преден ляв и десен фар и др.

Съгласно чл.386,ал.2 КЗ – при настъпване на застрахователно събитие, зстрахователят е длъжен да плати застрахователно обезщетение, което е равно на действително претърпените вреди към деня на настъпване на събитието.

От заключението на ВЛ С., неоспорено от страните и според съда компетентно изготвено, се установява, че възстановителната стойност на увредения т.а. възлиза на 24202 лв., а среднопазарната му стойност към датата на ПТП е равна на 18094 лв., което е тотална щета по смисъла на чл.390,ал.2 КЗ, където е казано, че когато стойността на ремонта /разходите за възстановяване на МПС е по-голям от 70% действителната му стойност, има тотал щета..

Не се спори, че застрахователят е изплатил обезщетение в размер на 11371,68 лв.

Спори се каква е стойността на запазените части, която следва да се приспадне от действителната стойност на автомобила към момента на ПТП, за да се определят действително претърпените вреди.

Според заключението на САТЕ, ср.пазарната стойност на запазените авточасти е в размер на 8359,43 лв., но възможността те да бъдат продадени е свързана с наемане на компетентен екип за определянето им като такива, за монтаж-демонтажни дейности и свързаните с тях разноси, място за съхранение на останките от автомобила, с търсенето на точно такива части от потенциалните купувачи, което изисква неопределено време за реализация, поради което получаването на казаната по-горе стойност от запазените части е много малко вероятна или невъзможна, докато на практика останките от автомобилите се продавали в комплект на автоморга или за скрап, като в първия случай веднага може да се получи 600 лв., а във втория -451 лв.

Съдът кредитира заключението на ВЛ и приема, че от действителната стойност на автомобила следва да се приспадне сумата 600 лв.- стойността на запазените авточасти, която веднага може да се получи при предаване в автоморга, тъй като от една страна няма данни собственикът да е предприел продажбата на авточастите една по една, а от друга страна не е доказано по делото колко би струвало наемане на компетентен екип за определянето всяка една част, за монтаж-демонтажни дейности на тези части и свързаните с тях разноси, място за съхранение на останките от автомобила, при което размера на обезщетението е равен на 17494 лв., от които застрахователят е изплатил 11371,68 лв., т.е искът е основателен за сумата 6122,32 лв.

Преценявайки обезщетението за претърпените имуществени вреди ПОС намира, че размера на обезщетението, присъдено от РС, съответствува на действителната стойност на претърпените вреди, поради което предявеният иск следва да се уважи в размер на 5600 лв.- колкото е поискано - с оглед на диспозитивното начало.

Като е достигнал до същите изводи за размера на иска, ПРС е постановил правилно

и законосъобразно решение, което следва да се потвърди.

По отговорността за разноси:

С оглед неуважаване на въззивната жалба, въззиваемият има право да му се присъдят направените по делото разноси пред ОС. Такива не са поискани, поради което не се присъждат.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №260187/01.03.2022 г., постановено по гр.д. №6585/2020 г. по описа на Пловдивски районен съд, 17 гр. състав.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване на основание чл. 280,ал.2 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____